

CHƯƠNG XIII: CẤM TỨC VỚI DOROLE

Bữa ăn tối trong Đại Sảnh hôm đó thật không dễ chịu chút nào với Harry. Tin tức về vụ nó dám cự cãi lại giáo sư Umbridge đã lan ra với một tốc độ đáng kinh ngạc, kể cả so với tiêu chuẩn của trường Hogwarts (vốn loan tin rất lẹ). Nó nghe những tiếng thì thầm ở khắp xung quanh khi nó ngồi ăn giữa Ron và Hermione. Buồn cười là chẳng có tiếng thì thầm nào có vẻ quan tâm đến việc nó có thể nghe được họ nói gì về nó. Ngược lại, có vẻ như mấy đứa kia hy vọng nó sẽ nổi giận và lại bắt đầu quát tháo, để bọn chúng có thể trực tiếp nghe câu chuyện của nó.

“Nó nói rằng nó đã thấy Cedric Diggory bị giết...”

“Nó cho rằng nó đã chọi nhau với Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy...”

“Thôi đừng nói nữa...”

“Nó nghĩ là nó đang đùa với ai chứ?”

“Tur-Zease...”

“Cái mà mình không hiểu là,” Harry nói qua hàm răng nghiến chặt, đặt dao và nĩa xuống, (tay nó run đến nỗi khó mà cầm chắc được) “Vì sao hai tháng trước khi cụ Dumbledore nói chuyện này, tất cả bọn họ đều tin...”

“Vấn đề là, Harry, mình không chắc là bọn họ đã tin,” Hermione nói dứt khoát “Đi khỏi đây thôi”

Cô bé đặt mạnh dao và nĩa của mình xuống; Ron nhìn nửa cái bánh táo còn lại của mình một cách thèm thuồng, nhưng nó vẫn đi theo các bạn. Mọi người cứ chăm chú tui nó suốt đoạn đường ra khỏi Đại sảnh.

“Lúc này bạn nói vậy là sao, bạn không chắc là bọn họ tin cụ Dumbledore à?” Harry hỏi Hermione khi bọn nó đã ở cầu thang tầng hai.

“Nhìn coi, bạn không hiểu sau khi chuyện đó xảy ra trông mọi thứ có vẻ như thế nào đâu,” Hermione khẽ nói. “Bạn đã trở lại giữa bãi cỏ, mang theo thi thể của anh Cedric... chẳng có ai trong bọn mình thấy được điều gì đã xảy ra trong mê cung... chúng mình chỉ được nghe cụ Dumbledore nói rằng Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy đã trở lại, giết chết Cedric và đánh nhau với bạn.”

“Đó là sự thật mà!” Harry nói lớn.

“Mình biết, Harry, do đó bạn làm ơn đừng có làm mình nhức đầu lên như thế được không,” Hermione mệt mỏi nói, “Chỉ vì trước khi có đủ thời gian thấu hiểu toàn bộ sự thật, mọi người đã về nhà nghỉ hè, và họ đã có hai tháng để đọc rằng bạn là một kẻ điên rồ và cụ Dumbledore đã trở nên gần gũi đến thế nào !”

Mưa đang đập mạnh vào khung cửa sổ trong lúc bọn nó sải bước dọc theo những hành lang vắng tanh trở về Tháp Gryffindor. Harry cảm thấy như thể ngày đi học đầu tiên của nó đã kéo dài đến cả tuần, vậy mà nó còn có một núi bài tập phải làm trước khi đi ngủ. Một cơn

đau âm ỉ đang càng lúc càng nhức nhối bên mắt phải của nó. Nó liếc nhìn qua cánh cửa sổ đầm nước mưa về phía khoảng sân tối khi bọn nó rẽ vào hành lang của Bà Béo. Vẫn không hề có ánh sáng trong căn lều của bác Hagrid.

Mimulus mimbletonia, Hermione nói, trước khi Bà Béo kịp hỏi. Tấm chân dung mở ra và để lộ cái lỗ phía sau nó, và ba đứa chui vào.

Phòng sinh hoạt chung gần như hoàn toàn vắng vẻ; hầu hết mọi người đều đương còn ăn tối ở dưới. Từ chiếc ghế bành con Crookshanks vươn mình phóng đến đón, kêu gừ gừ thật lớn, và khi Harry, Ron và Hermione đã ngồi trên mấy chiếc ghế quen thuộc của bọn nó đặt bên lò sưởi, con mèo nhẹ nhàng nhảy vào lòng Hermione và cuộn tròn ở đó như một cái nệm lông thú màu hung. Harry nhìn vào đồng lửa, cảm thấy rã rời và kiệt sức.

“Sao thầy Dumbledore lại có thể để chuyện này xảy ra nhỉ?” Hermione đột ngột la lên, khiến Harry và Ron giật mình nhảy dựng, Crookshanks thì bật ra khỏi lòng cô bé, có vẻ tức giận. Hermione giận dữ đập tay xuống tay ghế, đến nỗi bông nhồi bên trong lò ra từ lỗ rách. “Làm sao mà thầy ấy lại để một người phụ nữ khủng khiếp như thế dạy chúng mình? Và lại là đúng năm mình thi Phù thủy thường đẳng nữa chứ!”

“Ờ, bọn mình chưa bao giờ có được một giáo viên Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám tuyệt vời cả, đúng không?” Harry nói, “Bạn biết nó nghĩa là thế nào mà, bác Hagrid đã nói, không ai muốn nhận công việc này; họ nói việc này rất xúi quẩy.”

“Thì thế, nhưng chẳng lẽ lại giao nó cho một người khẳng khẳng không chịu dạy phép thuật cho chúng ta! Cụ Dumbledore đang muốn gì thế nhỉ?”

“Mà bà ta còn định lôi kéo mọi người thành gián điệp cho bà nữa chứ!” Ron u ám nói. “Hãy nhớ lại những gì bà ta đã nói, bà ta muốn chúng ta tới nói ngay với bà khi chúng ta nghe bất kỳ ai nói rằng Kê-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy đã trở lại.”

“Tất nhiên là bà ta đến đây để dò xét tất cả chúng ta, chuyện đó thì rõ quá rồi, nếu không lão Fudge muốn bà tới để làm gì chứ hả?” Hermione ngắt lời.

“Đừng có lại cãi nhau nữa đấy,” Harry mệt mỏi nói, khi Ron lại há ngoác miệng ra chuẩn bị phản bác. “Tại sao chúng ta không thể chỉ... hãy lo làm bài tập về nhà thôi và mặc kệ chuyện đó...”

Tụi nó nhặt cặp xách ở góc phòng lên và trở về ghế bên lò sưởi. Những đứa khác cũng đang trở về sau bữa tối. Harry cố gắng không hướng cái nhìn về cái lỗ sau tấm chân dung, nhưng vẫn có thể cảm thấy những cái nhìn như bị thu hút về phía nó.

“Làm bài của thầy Snape giao cho trước chứ nhỉ?” Ron nói, nhúng cây bút lông ngỗng vào lọ mực. “Những tính chất... của đá mặt trăng... và công dụng chúng nó... trong việc chế tạo linh dược...” nó lẩm bẩm, vừa đọc vừa viết những từ này trên đỉnh tờ giấy da. “Đấy” Nó gạch dưới tựa đề, rồi bắt đầu nhìn sang Hermione với vẻ chờ đợi.

“Thế, những tính chất của đá mặt trăng và công dụng của chúng trong việc chế tạo linh dược là gì vậy?”

Nhưng Hermione không nghe thấy, cô bé đang liếc về phía góc phòng, nơi Fred, George và Lee Jordan đang ngồi giữa một đám học sinh năm nhất có vẻ khờ khạo, cả đám đều đang nhai nhai cái gì đó có vẻ như được lấy ra từ cái một cái túi giấy lớn mà Fred đang giữ.

“Không, mình rất tiếc, bọn họ đã đi quá xa,” cô bé nói, đứng dậy và nhìn, rõ ràng là rất giận dữ, “Đi nào, Ron.”

“Cái... cái gì?” Ron nói, rõ ràng là đang tìm cách câu giờ. “Không... thôi nào, Hermione... chúng ta không thể rầy mầy ảnh tội phân phát những viên kẹo được cả.”

“Bạn biết rõ về mấy cái thứ Kẹo Nuga Chảy Máu Cam hoặc – hoặc Puking Pastilles (Kẹo Thơm Nôn Mửa) hay...”

“Fainting Fancies (Giả Ngất) ?” Harry lặng lẽ nói thêm.

Như thể một cái vồ vô hình nện vô đầu, đám học sinh năm nhất từng đưa một gục xuống bất tỉnh trên ghế, một số đưa té lăn ra nền nhà, số khác đổ gục trên tay vịn, lưỡi thè lè ra. Mọi người hầu hết đều cười phá lên; tuy nhiên Hermione thì lại thẳng vai bước tới chỗ Fred và George, lúc này đang đứng đầy với những tấm bìa kẹp hồ sơ, cẩn thận xem xét những học sinh năm nhất đang bất tỉnh. Ron đã nhổm nửa người lên khỏi ghế, thoáng ngập ngừng, rồi thì thảo với Harry, “Cô ấy giải quyết được thôi” trước khi ngồi sụp xuống ghế thấp hết mức cái độ cao lêu nghêu của nó cho phép.

“Đủ rồi!” Hermione uy lực nói với Fred và George, cả hai đang nhìn lên hơi ngạc nhiên.

“Ờ, em nói đúng,” George nói, gật đầu, “Liều lượng thuốc như vậy là đủ rồi, phải không?”

“Sáng nay em đã nói với các anh rồi, các anh không được thử nghiệm mấy thứ nhảm nhí của mình với các học sinh!”

“Bọn anh trả tiền cho chúng mà !” Fred bực nói.

“Em không cần biết, nó có thể sẽ gây nguy hiểm!”

“Nhảm nhí,” Fred nói.

“Bình tĩnh nào, Hermione. bọn chúng ổn cả mà!” Lee nói với vẻ đảm bảo khi nó đi tới từng đưa học sinh năm nhất một, nhét những viên kẹo tím vô miệng chúng.

“Ờ, nhìn coi. bây giờ thì chúng sẽ hồi phục liền thôi,” George nói. Một vài học sinh năm nhất đã thật sự nhúc nhích. Mấy đứa có vẻ khá sững sốt thấy mình đang nằm trên sàn nhà, hoặc đang rũ người trên ghế, điều đó làm Harry tin chắc là Fred và George đã không báo trước tác dụng của viên kẹo với bọn chúng.

“Cảm thấy khoẻ chứ hả?” George nói với một cô bé tóc sẫm nhỏ bé đang nằm sát chân nó.

“Em – em nghĩ vậy,” cô bé run run nói.

“Tuyệt,” Fred vui mừng nói, nhưng liền ngay sau đó Hermione đã giật lấy cả tấm bìa kẹp hồ sơ và cả cái túi giấy đựng những viên Giả Ngất ra khỏi tay nó.

“Cái này KHÔNG tuyệt chút nào!”

“Tất nhiên là nó tuyệt, chúng còn sống cả kìa, thấy không?” Fred giận dữ nói.

“Các anh không thể làm thế được, lỡ các anh làm cho đứa nào bệnh thiệt thì sao?”

“Bọn anh sẽ không làm chúng bệnh đâu, bọn anh đã tự mình thử nghiệm tất rồi, cái này chỉ để xem mọi người có cùng phản ứng như vậy không-“

“Nếu các anh không dừng lại, em sẽ...”

“Cấm túc bọn này à?” Fred nói, với cái giọng đầy vẻ tôi-thách-cô-làm-vậy-đấy.

“Hay bắt bọn này chép phạt?” George nói, cười khẩy.

Những người ngồi trong phòng cười phá lên. Hermione đứng thẳng người lên, mắt nó nheo lại và mái tóc dày dường như đang phóng điện lách tách.

“Không,” giọng cô bé run lên vì giận dữ, “nhưng tôi sẽ viết thư cho mẹ các anh.”

“Em sẽ không làm thế,” George nói, hoảng hốt, bước lùi lại một bước.

“Ồ, có chứ, em sẽ làm thế,” Hermione dứt khoát nói, “Em không thể ngăn các anh tự ăn những cái thứ ngu ngốc này, nhưng các anh không được phát nó cho các em năm nhất.”

Fred và George nhìn nhau sững sờ. Rõ ràng là, sự đe dọa ủa Hermione đã giáng trúng đích. Ném cái nhìn đe dọa lần chót, cô bé quăng tập hồ sơ của Fred cùng với cái túi Giả Ngất về lại tay nó, rồi trở về ghế của mình bên lò sưởi.

Ron ngồi rúm mình lại tại chỗ, mũi nó gần như chạm vào đầu gối.

“Cám ơn sự hỗ trợ của bạn, Ron,” Hermione chua chát nói.

“Bạn xử lý tốt lắm,” Ron ấp úng nói.

Hermione nhìn xuống tờ giấy da trắng tinh của mình vài giây, rồi bực dọc nói, “Ồ, không được rồi, lúc này mình không thể tập trung, mình sẽ phải đi ngủ thôi.”

Cô bé mở cặp xách ra; Harry nghĩ là cô bé sẽ nhét sách vào, nhưng thay vì làm thế cô bé lại lôi ra hai cái gì đó như len chẳng ra hình thù gì, đặt chúng cẩn thận lên một cái bàn cạnh lò sưởi, phủ lên đó vài mẫu giấy da và một cái bút lông gầy, rồi cô bé đứng lùi lại nhìn ngắm với vẻ hài lòng.

“Ôi trời, bạn đang làm cái gì thế này ?” Ron nói, nhìn cô bé như thể nó đang sợ rằng cô bé đang lên cơn điên.

“Đó là những cái nón dành cho gia tinh,” Hermione đáp lại, đồng lúc nhét sách vào túi. “Mình đã làm chúng suốt mùa hè. Không được dùng phép, cắt gọt bằng dao rất là chậm, nhưng bây giờ mình đã trở lại trường rồi, mình có thể làm được nhiều hơn.”

“Này, bạn định phân phát nón cho bọn gia tinh à?” Ron chậm chạp nói, “Và bạn định đội lên đầu chúng cái thứ vớ vẩn này à?”

“Ừ,” Hermione bướng bỉnh nói, đeo cái cặp lên lưng.

“Không thể được,” Ron giận dữ nói. “Bạn đang cố nhử chúng nhặt những cái mũ. Bạn đang muốn trả tự do cho chúng trong khi chúng có thể chẳng hề muốn tự do.”

“Tất nhiên là chúng muốn tự do!” Hermione nói ngay, mặt cô bé đang ửng đỏ lên. “Thách bạn chạm vào những cái nón này đấy, Ron!”

Cô bé quay gót và bỏ đi. Ron đợi cho đến khi cô bé biến mất đằng sau cánh cửa khu phòng nữ là lập tức dọn dẹp ngay mấy cái nón lên kỳ cục kia đi.

“Ít nhất bọn chúng phải biết chúng đã nhặt lên cái gì,” nó cứng rắn nói, “Dù sao...” nó cuộn tờ giấy da mà nó viết được cái tiêu đề bài luận mà Snape giao cho lên đó, “Bây giờ cố làm thứ này cũng chẳng ích gì, tớ không thể hoàn thành nó mà không có Hermione, tớ chẳng có được chút manh mối gì về việc đá mặt trắng dùng để làm gì cả, bạn thì thế nào?”

Harry lắc đầu, nhận ra rằng khi nó làm thế thì cơn đau nửa đầu bên phải của nó càng tệ hơn. Nó nghĩ về cái bài luận dài ngoằng về cuộc chiến tranh của những người khổng lồ và cơn đau càng nhức nhối. Biết rõ rằng sáng mai, nó sẽ phải hối hận vì đã không làm cho xong bài tập về nhà vào đêm nay, nó gom góp đồng sách vào cặp.

“Tớ cũng đi ngủ đây.”

Nó đụng Seamus trên đường đi đến cửa dẫn về ký túc xá, nhưng không nhìn về phía nó. Harry thoáng có cảm giác rằng Seamus đang há miệng ra để nói cái gì đó, nhưng nó dẫn bước và tới chiếc cầu thang đá xoắn ốc yên tĩnh để chẳng phải bị chọc tức thêm nữa.

Bình minh của ngày tiếp theo vẫn mưa gió u ám như ngày trước. Bác Hagrid vẫn không xuất hiện trong bàn giáo viên khi ăn sáng.

“Nhưng dù sao hôm nay cũng có cái hay là không có giờ của thầy Snape,” Ron hí hửng nói.

Hermione ngáp dài và rót cà phê cho mình. Cô bé trông có vẻ như đang hài lòng về chuyện gì đó, và khi Ron hỏi xem cái gì làm cho nó có vẻ vui như vậy, Hermione chỉ đơn giản nói. “Không thấy mấy cái mũ đâu nữa. Có vẻ như là những gia tinh cuối cùng cũng đã muốn tự do.”

“Mình không cá vậy đâu,” Ron nói một cách cay độc. “Chúng có thể không được tính là quần áo. Mấy cái thứ đó đối với mình nhìn không giống mấy cái mũ chút nào, nhìn giống mấy cái ruột bóng bằng len hơn.”

Hermione không thèm nói chuyện với nó suốt buổi sáng.

Bữa Đồi được sử dụng cho phép Nhân đôi (thầy cô ai cũng vậy thôi ??). Giáo sư Flitwick và giáo sư McGonagall đều dùng mười lăm phút đầu tiên của trong các bài học của họ để giảng cho cả lớp nghe về tầm quan trọng của kỳ thi Phù thủy thường đẳng.

“Các trò phải nhớ là,” giáo sư Flitwick người bé nhỏ như thường lệ ngồi trên một đồng sách để ông có thể nhìn qua bàn, “Kỳ thi này có thể ảnh hưởng đến tương lai của các trò trong nhiều năm sau! Nếu các trò không suy nghĩ thật sự nghiêm túc về nghề nghiệp của mình, thì bây giờ là lúc phải làm như vậy. Và trong lúc đó, thầy e rằng, chúng ta sẽ phải làm việc chăm chỉ hơn bao giờ hết để bảo đảm rằng các trò đã dốc hết khả năng của mình!”

Rồi cả lớp dùng hơn một giờ tiếp theo để học lại phép sử dụng Bùa Triệu Tập, theo lời giáo sư Flitwick thì chắc chắn sẽ được hỏi trong kỳ thi Phù thủy thường đẳng, rồi ông kết thúc bài học bằng cách giao cho họ nhiều bài tập nhứt từ trước tới nay về các loại bùa.

Mọi sự diễn ra y như vậy, nếu như không muốn nói là còn tệ hơn, trong lớp Biến.

“Các trò không thể đậu được kỳ thi Phù thủy thường đẳng,” giáo sư McGonagall nói dứt khoát, “Mà không có ứng dụng, thực hành và nghiên cứu. Tôi không thấy một lý do nào để có ai trong lớp này không đạt được chứng chỉ Phù thủy thường đẳng về môn Biến khi mà người đó làm việc tốt.” Neville phát ra một tiếng ậm ừ không tin tưởng lắm. “Vâng, em cũng vậy, Longbottom,” giáo sư McGonagall nói. “Em chẳng có vấn đề gì ngoài việc thiếu lòng tự tin. Vì thế... hôm nay chúng ta bắt đầu học các câu Thần Chú Biến Mất. Nó dễ hơn so với các câu Thần Chú Hiện Hồn, những thần chú các trò sẽ không thường phải dùng cho tới khi lên lớp Bậc Cao, nhưng chúng vẫn là một trong những loại thần chú khó nhất mà các trò sẽ được kiểm tra trong kỳ thi Phù thủy thường đẳng.”

Bà đã nói đúng; Harry thấy Thần Chú Biến Mất khó khủng khiếp. Sau hai tiết học cả nó và Ron đều không thể nào làm biến mất được những con ốc sên trong lúc thực hành, mặc dù Ron đã nói đầy hy vọng rằng con ốc sên của nó đã có vẻ mờ hơn. Hermione, ngược lại, làm con ốc sên của cô bé biến mất thành công ở lần thử thứ ba, và giành được mười điểm thưởng cho nhà Gryffindor từ giáo sư McGonagall. Cô bé là người duy nhất không bị giao bài tập về nhà; những đứa khác được yêu cầu phải tập lại câu thần chú này suốt đêm, chuẩn bị sẵn sàng để thử lại với những con sên vào chiều hôm sau.

Bắt đầu kinh sợ về số lượng những bài tập về nhà mà tụi nó phải làm, Harry và Ron dùng hết những giờ nghỉ trưa trong thư viện để tìm kiếm công dụng của đá mặt trăng trong việc chế tạo linh dược. Vẫn còn giận dữ về sự dèm pha của Ron về những cái nón len, Hermione không nhập bọn với tụi nó. Khi chúng tới lớp Chăm Sóc Sinh Vật Huyền Bí vào buổi chiều, đầu Harry lại đau nhức trở lại.

Thời tiết mát và có chút gió, và khi tụi nó đi xuống bãi cỏ dốc về phía căn lều của bác Hagrid nằm bên cạnh Khu Rừng Cấm, tụi nó có thể cảm thấy những giọt mưa thỉnh thoảng đập vào mặt. Giáo sư Grubbly-Plank đang đứng đợi cả lớp cách khoảng mười yard trước cửa lều bác Hagrid, một cái bàn dài có giá đỡ đặt trước mặt bà trĩu nặng bởi những cành cây; khi quay qua, bọn nó thấy Draco Malfoy đang bước về phía tụi nó, bao quanh bởi cái băng quen thuộc của nhà Slytherin. Rõ ràng nó pha trò gì đó, bởi vì Crabbe, Goyle và Pansy Parkinson và những đứa còn lại đều tiếp tục cười khẩy khoái chí khi cả bọn đi vòng quanh cái bàn và, dựa trên cái cách mà chúng liếc về phía Harry, nó có thể đoán được chủ đề của câu chuyện đùa cợt kia chẳng khó khăn gì.

“Mọi người tới đủ cả rồi chứ?” giáo sư Grubbly-Plank giọng khàn khàn, ngay khi tất cả mọi người ở nhà Slytherin và Gryffindor đều đến. “Nhìn đây. Ai có thể nói với tôi rằng những cái này gọi là gì?”

Bà chỉ vào đỉnh của những cành cây trước mặt. Tay Hermione giơ cao lên. Đằng sau lưng cô bé, Malfoy làm động tác vầu rắng cửa ra bắt chước động tác nhấp nhồm của cô bé khi hăm hở muốn trả lời. Pansy Parkinson ré lên một tiếng cười khiến hầu hết mọi người đều quay phắt lại, và những cái cành cây trên bàn bắn vút lên không và tự lộ ra nguyên hình là

những sinh vật nhìn giống những con yêu tinh nhỏ làm bằng gỗ, mỗi con có những cái tay và chân nâu nâu nổi mấu, hai ngón tay dạng cành cây ở cuối mỗi ngón tay, và một khuôn mặt giống vỏ cây ngô nghĩnh bèn bẹt với một mắt lấp lánh dưới đôi lông mày sâu róm.

“Ồ !” Parvati và Lavender kêu lên, khiến cho Harry phát cáu. “Ai nấy chắc hẳn đều nghĩ rằng bác Hagrid sẽ chẳng bao giờ cho chúng xem những sinh vật ẩn tượng như vậy; phải thừa nhận rằng, những con Nhuyễn Trùng có hơi chán ngắt một chút, nhưng những con Rồng Lửa và Bằng Mã thì cũng thú vị đấy chứ, và những con Quái tôm đuôi nổ thì có thể còn vui hơn thế này nhiều.”

“Xin vui lòng giữ trật tự, các cô gái!” giáo sư Grubbly-Plank nói, vung ra một nắm những cái gì đó giống như gạo có màu nâu ra giữa đám sinh vật hình cây này, và cả đám lập tức ào xuống tìm thức ăn. “Vây... ai biết tên của những sinh vật này? Trò Granger?”

“Chúng là Bowtruckles (Luồn cong? -ND) ạ,” Hermione nói. “Chúng là những sinh vật bảo vệ cây, thường sống trên những cây dùng làm đuă thần.”

“Năm điểm cho nhà Gryffindor,” giáo sư Grubbly-Plank nói. “Đúng thế, chúng chính là Bowtruckles, và như trò Granger đã nói rất chính xác, chúng thường sống trên những cây mà gỗ của chúng có khả năng làm thành đuă thần. Có ai biết chúng ăn gì không?”

“Ăn một cây ạ,” Hermione nói liền, và Harry biết được vì sao mà cái nắm gạo màu nâu kia lại chuyển động, “Nhưng ăn cả trứng tiên nữa nếu như chúng bắt được.”

“Cô gái giỏi lắm, năm điểm nữa. Nào, khi nào mà các em cần lá cây hoặc gỗ từ một cái cây mà có nhà của một Bowtruckle, thì nên chuẩn bị một sẵn một ít một cây làm quà để dụ dỗ hoặc xoa dịu nó. Có thể là chúng trông không nguy hiểm lắm, nhưng khi nổi giận thì chúng sẽ cố móc mắt người bằng những ngón tay của chúng, các em thấy là chúng rất sắc bén và không nên để cho nó tiến lại gần đồng tử mắt chút nào. Vì vậy nếu các em muốn lại gần, thì nhặt vài con một cây và một Bowtruckle - tôi có đủ cho cứ mỗi ba em một con - các em có thể quan sát chúng gần hơn. Tôi muốn mỗi em nộp cho tôi một bản phác họa minh họa rõ mỗi bộ phận trên cơ thể chúng vào cuối buổi học này.”

Cả lớp tràn về phía cái bàn. Harry thận trọng vòng ra đằng sau để cuối cùng nó cũng đứng ngay bên cạnh giáo sư Grubbly-Plank.

“Bác Hagrid đâu rồi cô?” nó hỏi bà, trong khi những đứa khác đang chọn Bowtruckles.

“Trò không cần quan tâm,” giáo sư Grubbly-Plank nói một cách thô bạo, giống như lần trước khi bác Hagrid không thể lên lớp. Với một nụ cười khẩy lan khắp khuôn mặt góc cạnh của mình, Draco Malfoy trườn qua phía Harry và tóm lấy con Bowtruckle lớn nhất.

“Có thể là,” Malfoy thì thầm thật nhỏ để chỉ một mình Harry có thể nghe thấy, “Cái lão lớn xác dần độn ngu xuẩn ấy đã tự làm cho mình bị thương nặng rồi.”

“Có thể mày sẽ bị như vậy đó nếu mày không câm miệng đi,” Harry nói lớn.

“Có thể là lão ăn chung với những kẻ quá lớn so với lão, nếu như mày hiểu ý tao.”

--- từ phần này là bản dịch của lhxung ---

Malfoy bước đi, cười khẩy với qua vai nó với Harry, người đang hoàn toàn thất thần. Chẳng lẽ Malfoy đã biết được điều gì đó. Sau hết, cha nó là một Tử Thần Thực Tử; chẳng lẽ nó đã nghe được những thông tin nào đó về về sổ phên của Hagrid mà Hội huynh đệ chưa được biết đến? Nó vội vã quay lại bàn của Ron và Hermione, đang ngồi xồm ở một vùng cỏ phía xa và cố thuyết phục con Bowtruckle ở yên đủ lâu để chúng có thể vẽ nó. Harry rút tờ giấy da và bút lông ra, cúi xuống bên cạnh các bạn và thì thào lại những chuyện mà Malfoy vừa nói.

“Cụ Dumbledore chắc là biết chuyện gì xảy ra với bác Hagrid,” Hermione nói ngay, “Nếu chúng ta tỏ ra lo lắng là mắc bẫy thằng Malfoy, điều này sẽ cho nó biết là chúng ta chẳng biết được gì chính xác. Chúng ta phải lờ nó đi, Harry ạ. Đây, giữ con Bowtruckle này một chút, để mình vẽ cái mặt của nó...”

“Vâng,” giọng của Malfoy lè nhè vang rõ lên từ một nhóm gần họ nhất, “Ba tao vừa nói chuyện với Bộ vài ngày trước, bọn mày biết rồi đó, và có vẻ như là Bộ thật sự đã quyết định đuổi thẳng bọn giáo viên kém chất lượng ở nơi này. Và thậm chí nếu như cái tay con nít to xác đó lại hiện ra, hẳn có thể sẽ phải thu xếp hành lý ngay.”

“OUCH!”

Harry nắm con Bowtruckle chặt quá khiến nó gần như phát cáu lên, và nó quật trả lại một cái quật mạnh trên tay cậu bé bằng những cái móng tay bén nhọn của nó và để lại đó hai vết cắt sâu hoắm. Harry buông nó ra, Crabbe và Goyle, đang cười hô hố với cái ý tưởng rằng Hagrid đã bị sa thải, càng cười lớn hơn khi con Bowtruckle bắt đầu mau chóng lao về phía khu Rừng, và cái sinh vật hình cây đó nhanh chóng biến mất hút vào giữa những cái rễ cây. Khi tiếng chuông từ đằng xa vang trên khắp vùng đất, Harry cuộn cái con Bowtruckle nhuộm máu của nó lại và đi đến lớp Thực vật học với cái cây dưa thần của nó được bọc trong khăn tay của Hermione, và tiếng cười chế nhạo của Malfoy vẫn còn vang trong tai nó.

“Nếu nó gọi bác Hagrid lại tên con nít to xác lần nữa...” Harry nói rít qua kẽ răng.

“Harry, đừng có mà gây sự với Malfoy, đừng quên rằng bây giờ nó đã là huynh trưởng, nó có thể gây khó dễ cho bạn...”

“Wow, mình đang tự hỏi có một cuộc sống khó khăn là như thế nào?” Harry nói mĩa mai. Ron cười, nhưng Hermione cau mày. Chúng cùng đi bên nhau băng qua luống rau. Bầu trời hình như vẫn chưa thể quyết định được là có nên mưa hay không.

“Mình chỉ mong sau bác Hagrid mau mau trở lại, thế thôi,” Harry nói bằng một giọng nhỏ nhẹ, khi họ đi đến cái nhà kính. “Và đừng có nói rằng cái bà Grubbly-Plank ấy là một giáo viên giỏi hơn!” nó thêm vào với vẻ đe dọa.

“Mình có nói thế đâu,” Hermione bình thản nói.

“Bởi vì bà ấy không thể nào giỏi như bác Hagrid,” Harry chắc nịch nói, nó đang ý thức rõ là nó vừa trải qua một bài học Chăm sóc Sinh Vật Huyền Bí rất mầu mực, và nó rất khó chịu về chuyện này.

Cánh cửa của ngôi nhà kính gần nhất mở ra và một số học sinh năm thứ tư ào ra, có cả Ginny.

“Chào,” cô bé tươi tắn nói khi băng qua. Vài giây sau, Luna Lovegood hiện ra, đi phía sau lớp, có một vệt đất trên mũi cô bé, và tóc của cô bé rối tinh vào nhau trên đầu. Khi cô bé thấy Harry, đôi mắt lộ của cô bé có vẻ như nhô lên đầu khích động và cô bé tiến thẳng đến chỗ cậu. Nhiều bạn học của cậu bé tò mò quay lại quan sát. Luna hít một hơi dài và nói, không cần phải chào hỏi gì hết, “Em tin là Kẻ Mà Không Được Gọi Tên Ra đã trở lại, em tin là anh đã chiến đấu với hắn và đã trốn thoát khỏi hắn.”

“Ờ- đúng.” Harry lúng túng nói. Luna đang đeo một cái gì đó giống như một cặp củ cải màu da cam để làm hoa tai, điều này hình như khiến cho Parvati và Lavender để ý, khi họ đều rúc rích cười và chỉ về phía tai cô bé.

“Các chị có thể cười,” Luna nói, giọng cô bé cao lên, có vẻ như cô bé tưởng rằng Parvati và Lavender cười vì những gì cô bé nói hơn là những gì cô đang đeo trên tai, “Như cũng đã từng chẳng có ai tin vào những chuyện như là Blibbering Humdinger hay Crumple-Horned Snorkack?”

“Ờ, thế những chuyện đó có thật không?” Hermione nóng nảy hỏi. “Chẳng hề có những chuyện như là Blibbering Humdinger hay Crumple-Horned Snorkack.”

Luna ném cho cô bé một cái nhìn khinh thường rồi vội vã bỏ đi, hai cái củ cải lúc lắc man dại. Lúc này thì không chỉ Parvati và Lavender là những người duy nhất bật cười.

“Bạn có thể nào không xúc phạm đến những người ít ỏi đã tin tưởng mình không?” Harry hỏi Hermione khi họ đi vào lớp.

“Ôi, vì chúa, Harry ạ, bạn nên hiểu hơn về cô bé ấy,” Hermione nói, “Ginny đã nói với mình về cô bé ấy; có vẻ như là nó chỉ tin về những chuyện khi mà chúng chưa được chứng minh mà thôi. Thế đấy, mình không chờ đợi những gì khác hơn từ những người có cha điều hành tờ Kẻ Ngụy Biện.”

Harry nghĩ đến những con ngựa hung hãn có cánh mà nó đã từng thấy trong cái đêm nó đến đây và nghĩ đến việc Luna nói rằng cô bé cũng nhìn thấy được chúng. Tinh thần nó hơi suy sụp. Chẳng lẽ cô bé nói dối ư? Nhưng trước khi nó có thể suy nghĩ thêm về chuyện này thì Ernie Mcmillan đã bước đến chỗ nó.

“Mình muốn bạn biết điều này, Potter,” nó nói bằng một giọng lớn, sang sảng “không chỉ có những người lập dị mới ủng hộ bạn. Cá nhân tôi tin tưởng bạn một trăm phần trăm. Gia đình tôi luôn tuyệt đối ủng hộ cụ Dumbledore, và tôi cũng vậy.”

“Ờ – cảm ơn bạn nhiều, Ernie,” Harry nói, lùi lại, nhưng hài lòng. Ernie có vẻ khá phô trương trong trường hợp này, nhưng Harry đang ở một tâm trạng mà nó vô cùng trân trọng những niềm tin được đưa đến từ ai đó không đeo củ cải ở hai bên tai. Những lời của Ernie đã hoàn toàn quét nụ cười ra khỏi mặt Lavender Brown và nó quay lại nói chuyện với Ron và Hermione. Harry thấy biểu hiện của Seamus, nhìn vừa có vẻ bối rối vừa có vẻ ngờ vực.

Chẳng có ai ngạc nhiên khi giáo sư Sprout bắt đầu bài học bằng cách giảng cho chúng nghe về tầm quan trọng của những Chứng chỉ Phù thủy thường đẳng. Harry ước sao tất cả các giáo viên ngừng làm việc này; nó bắt đầu cảm thấy một cảm giác lo lắng cuộn lấy tâm tưởng mỗi khi nó nhớ đến khối lượng bài tập lớn mà nó phải làm, với cảm giác này càng

tăng nặng hơn khi giáo sư Sprout cho họ một bài luận khác khi hết giờ. Một mõi và tởm lợm bởi phân rỗng, thứ phân bón ưa thích của giáo sư Sprout, toán học sinh nhà Gryffindor trở về lâu đài khoảng một giờ rưỡi sau, chẳng ai nói chuyện gì nhiều; ngày hôm nay đã khá vất vả rồi.

Do Harry đã đói ngấu, và vì nó phải chịu buổi cấm túc đầu tiên với giáo sư Umbridge vào lúc năm giờ, nó hướng thẳng về phía bữa tối mà không bỏ cái túi của nó lại tháp Gryffindor để nó có thể ăn ngốn vài thứ gì đó trước khi đối mặt với bất kỳ thứ gì mà bà ta dành sẵn cho nó. Nó nó thể đến thẳng lối đi đến Hội Trường Lớn, tuy nhiên, một giọng nói lớn và giận dữ vang lên “Ôi, Potter!”

“Bây giờ là cái gì đây?” nó lầm bầm tức giận, quay lại đối mặt với Angelina Johnson, người đang nhìn như thể đang dùng đũa chọc mũi giận.

“Chị sẽ nói với em cái gì bây giờ,” cô bé nói, bước thẳng đến chỗ cậu bé và chỉ mạnh ngón tay vào ngực cậu. “Làm sao mà em có thể đến được khi em bị cấm túc lúc năm giờ thứ Sáu?”

“Cái gì?” Harry nói, “Vì sao... ôi trời. Buổi tập kiểm tra cho Thủ Môn!”

“Bây giờ thì nó nhớ rồi!” Angelina nói. “Chị đã chẳng nói với em rằng chị muốn có một cuộc luyện tập kiểm tra với toàn bộ đội hình đó sao, và sẽ phải tìm một ai đó thích hợp với toàn bộ mọi người. Chẳng lẽ chị đã nói với em là chị đã phải đăng ký trước một buổi đặc biệt ở sân cho đội Quidditch? Và bây giờ thì em quyết định là sẽ không đến đấy!”

“Em không hề quyết định là không đến đấy!” Harry nói, đau nhói vì những lời không công bằng này, “Em bị cấm túc bởi lời bà Umbridge nói, chỉ vì em nói với bà ta sự thật về Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy.”

“Ờ, em có thể đến gặp thẳng bà ấy và nói với bà ấy để cho em được miễn vào ngày thứ Sáu được không,” Angelina tức giận nói, “và chị không cần biết em sẽ làm thế nào. Nói với bà ấy rằng Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy chỉ là một sự bịa đặt từ trí tưởng tượng của em nếu em thích, nhưng hãy đảm bảo là em sẽ đến đấy.”

Cô bé quay gót và biến đi.

“Các bạn biết gì không?” Harry nói với Ron và Hermione khi họ đi vào Hội Trường Lớn. “Mình nghĩ là tốt hơn chúng ta nên kiểm tra lại ở đội Puddlemere United xem anh Oliver Wood đã bị giết trong khi một phiên tập nào đó hay không, bởi vì chị Angelina xem ra đang được truyền vào linh hồn của anh ta.”

“Thế cậu định nói những chuyện kỳ quặc nào với Umbridge để bà ta miễn cho cậu khỏi cấm túc vào ngày thứ Sáu?” và Ron nổi tiếp, khi họ ngồi xuống bàn của nhà Gryffindor.

“Còn ít hơn là không nói gì nữa,” Harry rầu rĩ nói, lấy một miếng thịt cừu vào đĩa của nó và bắt đầu ăn. “Mặc dù tốt hơn là tớ nên thử, phải không?” Tớ sẽ đề nghị thêm hai buổi cấm túc nữa, tớ không biết...” Nó nuốt ực một miếng khoai tây và nói thêm, “Tớ hy vọng rằng bà ta sẽ không giữ tớ lại quá lâu trong buổi tối. Cậu cũng biết là bọn mình còn ba bài luận, thực hành những câu Thần Chú Biến Mất của cô McGonagall, làm việc với bài phản bùa của thầy Flitwick, vẽ cho xong con Bowtruckle và bắt đầu làm cái nhật ký giấc mơ ngu ngốc của cô Trelawney không?”

Ron rên lên với cùng lý do và liếc nhìn trần nhà.

“Có vẻ như trời sẽ mưa.”

“Thế nó liên quan gì đến bài tập của bọn mình?” Hermione nói, lông mày nhíu lại.

“Không có gì,” Ron nói ngay, tai đỏ lên.

Đến năm giờ kém năm thì Harry chào tạm biệt hai bạn và bắt đầu đi lên văn phòng của giáo sư Umbridge ở tầng ba. Khi nó gõ cửa bà ta nói, “Mời vào,” với một giọng ngọt ngào. Nó cẩn thận bước vào, nhìn quanh.

Nó đã biết căn phòng này khi ba người tiền nhiệm trước đây dùng nó.

Trong những ngày Gilderoy Lockhart sống ở đây thì nơi đây được dán đầy những bức chân dung rực rỡ của ông. Khi Lupin dùng căn phòng này, có vẻ như đây là nơi hấp dẫn để gặp một sinh vật Hắc Ám ẩn náu nếu như có ai đó muốn kiểm thử. Khi mà kẻ mạo danh Moody ở đây, nó được gắn đầy những dụng cụ và cổ vật khác nhau để phát hiện ra những sự phạm pháp và che đậy.

Tuy nhiên, lúc này, nó có vẻ như hoàn toàn khác hẳn. Các bề mặt đều được bao bọc bởi khăn phủ và vải ren. Có rất nhiều lọ đầy hoa khô ở đây, mỗi cái đều có một cái khăn lót riêng, trên một bức tường là một bộ sưu tập đĩa trang trí, mỗi cái được trang hoàng bởi một con mèo con thắt những cái nơ khác nhau quanh cổ. Chúng có vẻ hơi ngớ ngẩn khi Harry nhìn chúng, đầy sửng sốt, cho đến khi giáo sư Umbridge lên tiếng trở lại.

“Xin chào, ngài Potter.”

Harry bắt đầu nhìn quanh. Nó không nhận ra bà ngay bởi vì bà đang mặc một cái áo đầm nhiều hoa đến nỗi nó lẫn lộn vào tấm trải bàn phủ lên cái bàn phía sau bà.

“Xin chào, giáo sư Umbridge.” Harry nói một cách cứng rắn.

“Được, ngồi đi,” bà nói, chỉ về một cái bàn nhỏ phủ đầy ren kế bên mà bà đã để sẵn một cái ghế lưng thẳng. Một mẫu giấy da đen nằm trên bàn, có vẻ như đợi sẵn nó.

“Ờ,” Harry nói, không nhúc nhích. “Thưa giáo sư Umbridge. Ờ – trước khi chúng ta bắt đầu, em – em muốn hỏi cô về một... sự chiếu cố.”

Đôi lông mày căng phồng của bà ta nhíu lại.

“Ồ, vâng?”

“Vâng, em... em ở trong đội Quidditch Gryffindor. Và em phải có mặt tại buổi tập để biết Thủ môn mới vào năm giờ ngày thứ Sáu và em đã – đã tự hỏi không biết em có thể được miễn buổi cấm túc đêm đó và thực hiện – thực hiện vào một đêm khác để... bù lại...”

Nó không cần đợi lâu trước khi kết thúc câu nói của nó để biết rằng kết quả không hay tí nào.

“Ồ, không,” Umbridge nói, mỉm cười thật rộng và bà nhìn như thể bà vừa nuốt một con ruồi đặc biệt nhiều nước. “Ồ, không, không, không. Đó là hình phạt của ngài về việc lan

truyền những câu chuyện đầy tai họa, ghê tởm nhằm thu hút sự chú ý, thừa ngài Potter, và hình phạt không thể điều chỉnh để làm cho phù hợp với hoàn cảnh của người phạm lỗi. Không, ngài sẽ phải đến đây vào lúc năm giờ ngày mai, ngày kế tiếp và cả ngày thứ Sáu, và ngài sẽ phải thực hiện việc cấm túc của mình theo đúng kế hoạch. Tôi nghĩ rằng đó sẽ là một điều tốt khi ngài phải lơ vãi chuyện mà ngài thật sự cần làm. Điều đó hẳn sẽ củng cố bài học mà tôi định dạy ngài.”

Harry cảm thấy máu bốc lên đầu và nghe thấy những tiếng lùng bùng trong lỗ tai. Nó đã nói những “câu chuyện đầy tai họa, ghê tởm nhằm thu hút sự chú ý” ư?

Bà ta hơi nghiêng đầu sang một bên để quan sát nó, vẫn mỉm cười thật rộng, như thể bà biết chính xác nó đang nghĩ gì và đợi để thấy nó lại la hét trở lại. Với một nỗ lực khủng khiếp, Harry nhìn lại bà, thả cái cặp sách sang một bên ghế và ngồi xuống.

“Thế đấy,” Giáo sư Umbridge dịu dàng nói, “Chúng ta sẽ cảm thấy tốt hơn nếu điều khiển được cảm xúc của mình, đúng không? Bây giờ thì ngài sẽ viết một số dòng cho tôi, ngài Potter. Không, không phải với cây bút của ngài,” bà ta thêm vào, khi Harry cúi xuống cái cặp của nó. “Ngài sẽ dùng một cây viết đặc biệt của tôi. Đây.”

Bà đưa cho nó một cây viết lông ngỗng dài, mảnh với ngòi đặt biệt nhọn.

“Tôi muốn ngài viết, tôi không được nói dối,” bà nhẹ nhàng nói với nó.

“Bao nhiêu lần ạ?” Harry nói, với một vẻ lễ phép được giả tạo một cách đáng khen ngợi.

“Ồ, cho đến khi nào thông điệp này được thấm nhuần hoàn toàn,” Umbridge nói ngọt ngào, “ và ngài sẽ đi.”

Bà di chuyển qua bàn, ngồi xuống và cúi xuống nhìn về phía chồng giấy da nhìn giống như những bài luận để chấm điểm. Harry nhắc cái bút lông đen nhọn lên, và nhận ra rằng thiếu cái gì đó.

“Cô không cho em chút mực nào,” nó nói.

“Ồ, ngài sẽ không cần mực,” giáo sư Umbridge nói với vẻ ám chỉ nhẹ nhàng cùng với một tiếng cười trong giọng nói.

Harry đặt ngòi viết lên tờ giấy và viết: Tôi không được nói dối.

Nó há hốc miệng vì đau. Những từ vừa viết trên tờ giấy da đã hiện ra trong một thứ mực đỏ sáng rực. Cùng lúc đó, những từ ấy xuất hiện trên cổ tay phải của Harry, ăn qua da của nó như những con dao mổ – và sau khi bị chúng cắt vào với những vết cắt sáng loáng, da của nó liền trở lại, để lại chỗ mà những vết cắt vừa xuất hiện một vết đỏ hơn trước nhưng rất trơn mịn.

Harry nhìn về phía Umbridge. Bà đang nhìn nó, cái miệng cóc rộng của bà toét ra thành một nụ cười.

“Vâng?”

“Không có gì ạ,” Harry lặng lẽ nói.

Nó nhìn ngược vào tờ giấy da, đặt cây viết lên một lần nữa, viết Tôi không được nói dối, và cảm thấy cơn đau thiêu đốt lên mu bàn tay nó lần thứ nhì; một lần nữa, chúng lại liền lại vài giây sau đó.

Và nó cứ thế tiếp tục. Lặp đi lặp lại. Harry viết chữ lên tờ giấy da bằng cái mà nó đã nhanh chóng nhận ra rằng không phải là mực mà chính máu của nó. Và, hết lần này đến lần khác, những chữ cái cắt lên mu bàn tay nó, liền lại, rồi lại xuất hiện ở lần tiếp theo khi nó đặt cây bút lên tờ giấy da.

Bóng đêm đã phủ xuống bên ngoài cửa sổ của giáo sư Umbridge. Harry không hỏi xem nó đã được cho phép ngừng lại chưa. Thậm chí nó còn không buồn kiểm tra đồng hồ. Nó biết là bà đang quan sát xem nó đã có dấu hiệu yếu đi chưa và nó sẽ không tỏ ra bất kỳ dấu hiệu nào, dù thậm chí nó phải ngồi đây suốt đêm, cửa rách toang bàn tay nó với cái cây bút này...

“Đến đây thôi,” bà nói, sau khi đã mọi việc đã trôi qua hàng giờ.

Nó đứng dậy, tay nó đau nhói. Khi nó nhìn xuống thì những vết cắt đã liền lại, nhưng da nó vẫn còn những đường đỏ.

“Tay,” bà nói.

Nó chìa ra. Bà cầm nó lên bằng chính tay bà. Harry rùng mình khi bà chạm vào nó với những ngón tay nắn nắn đầy lông mà bà đã đeo lên một mớ nhẵn cổ rất xấu xí.

“Chắc chắn, có vẻ như tôi đã không tạo được nhiều ấn tượng lắm nhỉ?” Bà nói, mỉm cười, “Ờ, chúng ta sẽ thử lần nữa vào tối mai phải không? Ngài đi được rồi đó.”

Harry lờ khỏi văn phòng mà không nói một lời. Ngôi trường khá vắng lặng; rõ ràng là đã quá nửa đêm rồi. Nó chậm chạp đi lên hành lang, rồi, rồi nó rẽ vào góc và khi chắc chắn là lúc này bà giáo sư không thể nghe thấy được nó, nó vội vã chạy vụt đi.

Nó không có thời gian để thực hành những Câu Thần Chú Biến Mất, chẳng viết được một giấc mơ nào trong cuốn nhật ký giấc mơ của nó và không kịp vẽ cho xong con Bowtruckle và cũng không biết vượt bài luận nào hết. Nó bỏ luôn bữa ăn sáng vào hôm sau để nguệch ngoạc vài giấc mơ tự chế cho môn Bói toán, môn học đầu tiên của nó, và ngạc nhiên khi thấy Ron tóc tai bù đang làm giống như nó.

“Sao cậu không chịu làm tối qua chứ?” Harry hỏi, khi Ron đang nhìn loạn xạ khắp căn phòng chung để tìm ý tưởng. Ron, người đã ngủ say khi Harry trở về ký túc xá, lẩm bẩm điều gì đó về việc bận nó bận làm những chuyện khác, cúi xuống tấm giấy da của nó và nguệch ngoạc lên đó vài chữ.

“Đó sẽ là những việc phải làm,” nó nói, đóng sập cuốn nhật ký lại. “Tớ nói là là tớ đã mơ thấy tớ đang mua một cặp giày mới, và hẳn là bà ta sẽ không suy ra được những điều tệ hại nào từ đó, phải không?”

Chúng vội vã cùng đi về phía Tháp Bắc.

“Thế còn vụ cấm túc với bà Umbridge thì thế nào? Bà đã bắt cậu làm gì?”

Harry ngần ngừ trong một phần nhỏ của giây, rồi nói, “Chép phạt.”

“Đâu đến nỗi quá tệ, nhỉ?” Ron nói.

“Không,” Harry nói.

“Này – thôi quên đi – bà ta có cho cậu nghỉ bữa thứ Sáu không?”

“Không” Harry nói.

Ron rên lên một cách thông cảm.

Hôm nay không đến nỗi là một ngày tệ hại khác của Harry; nó không phải đũa kém nhất trong lớp Biển, không phải thực hành lại Những Câu Thần Chú Biển Mất. Nó đã phải hy sinh giờ nghỉ trưa để vẽ cho xong bức tranh con Bowtruckle và trong khi đó thì giáo sư McGonagall, Grubbly-Plank và Sinistra giao cho chúng thêm một mớ bài tập về nhà khác, những thứ mà nó không hề trông mong là sẽ hoàn thành trong tối nay vì nó còn buổi cấm túc thứ hai với giáo sư Umbridge. Hơn thế nữa, Angelina Johnson lại tìm đến nó ở buổi chiều, và khi biết được rằng nó không thể có mặt ở bữa tập Thủ môn vào thứ Sáu, cô bé nói với nó rằng cô ta hoàn toàn không có hài lòng về thái độ quan điểm của nó và cô bé chỉ muốn các cầu thủ muốn ở lại tập với đội trước khi bước vào các trận đấu.

“Nhưng em bị cấm túc!” Harry la lên với cô bé khi cô ta oai phong bỏ đi. “Bộ chị nghĩ là em thích bị nhốt trong cái phòng với con cóc già đó thay vì chơi Quidditch à?”

“Ít ra thì cũng chỉ là chép phạt thôi,” Hermione nói một cách nhẹ nhõm, khi Harry ngồi xuống băng ghế, nhìn xuống món thịt và bánh bầu dục của nó, những thứ mà nó chẳng có thích thú nữa. “Thật sự thì nó không giống như một hình phạt kinh khiếp...”

Harry mở miệng ra, đóng trở lại rồi gật đầu. Nó không thật sự biết chắc vì sao mà nó không nói với Ron và Hermione chính xác những gì xảy ra trong căn phòng của Umbridge: nó chỉ biết rằng nó không muốn thấy những cái nhìn kinh hãi của bọn họ; điều đó chỉ càng làm cho mọi chuyện tệ thêm và vì vậy càng khó mà đương đầu. Nó cảm thấy lờ mờ rằng đây chỉ là chuyện giữa nó và giáo sư Umbridge, một cuộc chiến ý chí cá nhân, và nó không muốn cho bà ta sự hài lòng khi nghe nó phàn nàn về chuyện này.

“Mình không thể tin là bọn mình có nhiều bài tập đến thế,” Ron đau khổ nói.

“Ờ, mà sao bạn không làm nó vào tối hôm qua chứ?” Hermione hỏi nó. “Thế bạn đã ở đâu nào?”

“Mình... ờ, mình thích đi bộ,” Ron nói với vẻ xảo nguyệt.

Harry cảm giác theo bản năng rằng nó không phải là người duy nhất che giấu mọi chuyện vào lúc này.

Buổi cấm túc thứ hai cũng tồi tệ như bữa đầu. Bây giờ thì da mu bàn tay của Harry trở nên mau đau đớn hơn, chúng nhanh chóng trở nên đỏ ửng và tấy lên. Harry nghĩ rằng nó không thể tự lành lại sau một lúc lâu được. Những vết cắt đã nhanh chóng để lại những cạnh sâu trên tay nó, và có vẻ là bà Umbridge hài lòng. Nó không biểu lộ ra một hơi thở đau đớn nào, tuy nhiên, kể từ lúc vào phòng cho đến lúc được ra về, một lần nữa lại quá nửa đêm, nó không nói gì ngoài những từ, “xin chào,” và “tạm biệt”.

Tuy nhiên tình trạng những bài tập về nhà của nó không đến nỗi quá tuyệt vọng, và khi nó trở về căn phòng chung của nhà Gryffindor thì nó không đi ngủ ngay, dù đã mệt lử, nó mở những cuốn sách nó ra và bắt đầu bài luận của Snape. Khi nó làm xong thì đã hai giờ rưỡi. Nó biết là nó vừa viết ra một bài luận khá tệ, nhưng không thể làm gì hơn; nếu không có gì để nộp thì nó sẽ lại lãnh tiếp buổi cấm túc của Snape. Nó lại lồi các câu hỏi mà giáo sư McGonagall đã nêu ra mà trả lời, rồi quệt vội mấy đường biểu diễn con Bowtruckle cho giáo sư Grubbly-Plank, rồi lảo đảo lên giường, nằm vật trên cái chăn, vẫn còn mặc nguyên quần áo và ngủ ngay tắp lự.

Ngày thức ba trôi qua trong một trạng thái mệt mỏi lơ mơ. Ron cũng có vẻ khá ngái ngủ, mặc dù Harry không thể hiểu được vì sao nó lại thế. Buổi phạt cấm túc thứ ba của Harry cũng trôi qua y như hai bữa trước, ngoại trừ một việc là sau hai giờ thì những từ “Tôi không được nói dối,” không có biến khỏi mu bàn tay của Harry nữa, mà để lại đó những vết trầy, những giọt máu rỉ ra. Tiếng ngòi viết ngừng lại khiến giáo sư Umbridge nhìn lên

“Ah,” bà nhẹ nhàng nói, di chuyển quanh cái bàn để tự mình kiểm tra tay nó. “Tốt. Nó sẽ là một lời nhắc nhở với ngài. Tối nay ngài có thể về được rồi.”

“Em có phải trở lại vào ngày mai không ạ?” Harry nhặt cặp xách lên, hỏi, tay trái của nó bây giờ còn thuận hơn cả tay phải.

“Ồ, tới chứ,” giáo sư Umbridge nói, mỉm cười rộng hoác như mọi khi, “Vâng, tôi nghĩ là chúng ta sẽ phải khắc thông điệp này sâu hơn một chút khi làm việc vào những tối khác.”

Trước đó Harry ko bao giờ nghĩ đến khả năng là trên đời này có thể có một giáo viên khác khiến nó căm ghét hơn cả Snape, nhưng khi nó đi bộ dọc về tháp của nhà Gryffindor nó phải thừa nhận là nó đã có một đối thủ đáng gờm. Bà ta thật ma quái, nó nghĩ, khi mà nó leo lên cầu thang tầng bảy, bà ta là một con quái vật già điên loạn hung hăng –

“Ron à?”

Nó đã lên đến đỉnh cầu thang, rẽ phải và gần như đâm vào Ron, đang lớn vồn đằng sau bức tượng Lachlan nhà Lanky, cầm theo cây chổi của nó. Nó nhảy dựng lên vì ngạc nhiên khi thấy Harry và cố giấu cái cây chổi Cleansweep Mười Một mới ra sau lưng.

“Cậu làm cái quái gì vậy?”

“Ờ, không có gì. Thế cậu làm gì ở đây?”

Harry cau mày với bạn.

“Thôi nào, cậu có thể nói với tớ mà! Cậu che giấu làm gì?”

“Tớ – tớ giấu anh Fred và George, bây giờ thì cậu biết rồi đấy” Ron nói. Họ chỉ mới vừa đi qua với một đám học sinh năm nhất, tớ cá là họ lại đang thử nghiệm mấy món thuốc của họ. Tớ muốn nói là bây giờ họ không thể làm điều này trong phòng sinh hoạt chung khi mà có Hermione ở đấy.”

Nó vội vã bước đi, chân quáng chân quàng.

“Nhưng mà cậu lấy cây chổi của cậu theo làm cái gì, cậu đâu có bay đâu?” Harry hỏi.

“Tớ – ờ – ờ – được rồi, tớ nói với cậu, nhưng mà cấm cười đấy nhá?” Ron nói, giữ miếng, mặt đỏ dần lên. “Tớ – tớ nghĩ là tớ sẽ cố làm Thủ môn của nhà Gryffindor khi mà bây giờ tớ đã có một cây chổi xịn. Đấy. Lại cười.”

“Tớ có cười đâu nào,” Harry nói. Ron chớp mắt, “Đấy là một ý kiến tuyệt vời! Nếu mà cậu cũng có trong đội thì tuyệt lắm! Tớ chưa thấy cậu chơi vai Thủ môn bao giờ cả, cậu chơi khá không?”

“Không tệ đâu,” Ron nói, nó đang chăm chú quan sát phản ứng của Harry. “Anh Charlie, Fred và George luôn cho tớ giữ gôn cho họ khi họ tập trong ngày nghỉ.”

“Thế tối nay cậu đã tập rồi à?”

“Tối nào cũng tập kể từ Thứ ba... mặc dù chỉ có mình tớ. Tớ đang cố đọc thần chú cho mấy quả Quaffle bay với tớ, những điều đó không dễ chút nào và tớ không biết sử dụng nó nhiều.” Ron có vẻ bối rối và lo lắng. “Anh Fred và George sẽ ngó cả ra khi tớ xuất hiện tại buổi tập kiểm tra cho mà xem. Mấy ảnh vẫn chưa thôi trêu tớ kể từ khi tớ được làm huấn luyện trưởng.”

“Ước gì tớ được ở đấy,” Harry giận dữ nói, khi họ bắt đầu đi về phòng sinh hoạt chung.

“Ừ, đúng vậy – Harry, cái gì trên mu bàn tay cậu vậy?”

Harry vừa gãi mũi bằng cái tay phải rảnh rỗi, cổ gấu nó đi cuống quýt như khi này Ron đã làm với cây Cleansweep của nó.

“Chỉ là một vết trầy – không có gì đâu – nó –“

Nhưng Ron đã chớp lấy cổ tay Harry và kéo mu bàn tay của bạn lên ngang tầm mắt. Nó ngừng một lúc để nhìn chăm chăm vào những dòng chữ được khắc lên da của bạn, rồi với vẻ kinh tởm, nó thả tay Harry ra.

“Tớ nghĩ là cậu đã nói rằng bà ta chỉ bắt cậu chép phạt thôi mà?”

Harry ngần ngại, nhưng dù sao thì Ron cũng đã thành thực với nó, vì vậy nó kể cho Ron nghe sự thật về những giờ mà nó đã phải trải qua trong văn phòng của bà Umbridge.

“Mụ phù thủy già này!” Ron kinh tởm thì thào khi họ dừng trước Bà Béo, người đang mơ ngủ hướng đầu về phía khung ảnh. “Bà ta bệnh hoạn quá! Đến gặp cô McGonagall và nói lại đi!”

“Không,” Harry nói ngay. “Tớ sẽ không cho bà ta sự thoải mái khi biết rằng bà ta đã khuất phục được tớ.”

“Khuất phục cậu ấy à? Cậu không thể để bà ta tiếp tục làm cái trò đó đó được!”

“Tớ không biết là cô McGonagall có đủ quyền để nói chuyện với bà không,” Harry nói.

“Cụ Dumbledore, vậy thì, nói với cụ Dumbledore!”

“Không,” Harry nói dứt khoát.

“Sao không chứ?”

“Cụ ấy đã đủ việc để lo rồi,” Harry nói, nhưng đó không phải là lý do thật. Nó sẽ không đến nhờ cụ Dumbledore giúp nó khi mà cụ Dumbledore đã không hề nói chuyện với nó một lần nào kể từ tháng Sáu.

“Trời, tớ nghĩ là cậu nên-“ Ron bắt đầu, nhưng nó bị ngắt lời Bà Béo, đang ngái ngủ nhìn bọn chúng và bây giờ cáu tiết la lên, “Bọn bây có định nói cho ta nghe mật mã không, hay là ta phải thức ở đây suốt đêm chờ cho bọn bây nói chuyện xong?”

Buổi bình minh của ngày thứ Sáu u ám và ẩm ướt như suốt tuần. Mặc dù Harry vẫn tự động liếc nhìn về phía bàn giáo viên khi nó đi vào Hội Trường Lớn, vẫn không chút xú hy vọng thật sự nào để thấy được bác Hagrid, và tâm tưởng nó lập tức quay lại đến những vấn đề thúc ép hơn, như là hàng núi bài tập phải làm và viễn cảnh về một cuộc cấm túc nữa với giáo sư Umbridge.

Có hai điều nâng đỡ trong Harry lên trong ngày này. Một là ý nghĩ đã gần đến kỳ nghỉ cuối tuần; điều kia là, cùng với những ý nghĩ kinh khiếp về buổi cấm túc cuối cùng của nó với bà Umbridge buộc phải có, nó có thể nhìn từ xa sân Quidditch từ cửa sổ của nó, và có thể là nếu may mắn thì nó có thể thấy buổi kiểm tra của Ron sẽ diễn ra như thế nào. Đó là những tia hy vọng mỏng manh, đúng là như vậy, nhưng Harry lúc này vô cùng biết ơn bất kỳ điều gì khiến cho hiện tại đen tối của nó tươi sáng hơn, nó chưa bao giờ có tuần lễ bắt đầu học kỳ tồi tệ thế tại Hogwarts.

Đến năm giờ chiều thì nó gõ cửa phòng giáo sư Umbridge, nó thành thật hy vọng rằng đó sẽ là lần cuối cùng, và được mời vào. Mẫu giấy da đen đã để sẵn cho nó trên tấm bàn phủ ren, cây bút lông đen nhọn bên cạnh.

“Ngài đã biết phải làm gì rồi đấy, ngài Potter,” Umbridge nói, mỉm cười ngọt ngào với nó.

Harry nhặt cây bút lông lên và liếc qua cửa sổ. Nếu như nó dịch được cái ghế một inch hoặc khoảng thể qua bên phải... với cái có là để nhích gần lại bàn, nó cố làm như vậy. Nó bây giờ đã thấy được quang cảnh từ xa của đội Quidditch nhà Gryffindor đang bay lượn lên xuống trên sân, trong khi nửa tá bóng đen khác đang đứng trên ba cây cột gôn cao ngất, hình như đang sẵn sàng để đến lượt mình giữ gôn. Thật khó để biết ai là Ron từ cự ly này.

Tôi không được nói dối, Harry viết. Vết cắt trên mu bàn tay của nó tách ra và bắt đầu ăn vào da thịt.

Tôi không được nói dối. Và vết cắt ăn sâu hơn, nhức nhối và đau xé.

Tôi không được nói dối. Máu chảy xuống cổ tay nó.

Nó tận dụng cơ hội để liếc nhìn về cửa sổ. Dù cho ai đang đang giữ gôn đi nữa, thì rõ là người đó hiện đang chơi rất tệ. Katie Bell đã ghi hai bàn trong vài giây mà Harry bạo gan liếc nhìn. Hy vọng rằng tay thủ môn đó không phải là Ron, nó lại hạ mắt xuống tấm giấy da đang sáng lên những hàng máu.

Tôi không được nói dối.

Tôi không được nói dối.

Nó lại liếc nhìn lên bất kỳ lúc nào mà nó có thể mạo hiểm làm vậy; khi nó có thể nghe tiếng sột soạt từ ngòi viết của bà Umbridge hoặc là tiếng mở ngăn kéo. Người thứ ba vào thử đã chơi rất tốt, người thứ tư chơi tệ hại, người thứ năm đuổi theo quả Bludger đặc biệt giỏi như thủ kém quá. Trời đã tối hơn, và Harry nghi ngờ không biết nó có thể thấy được người thứ sáu và thứ bảy hay không.

Tôi không được nói dối.

Tôi không được nói dối.

Tờ giấy da bây giờ đã lổm đổm những giọt máu từ mu bàn tay của nó, đang tẩy lên vì vết thương. Khi nó lại nhìn lên, trời đã tối, và sân Quidditch không thể nhìn rõ được nữa.

“Xem xem chúng ta đã có được thông điệp ấy chưa nhỉ?” Bà Umbridge nhẹ nhàng nói sau nửa giờ sau.

Bà hướng về phía nó, đưa những ngón tay ngắn cùn của bà về phía tay nó. Rồi bà giữ tay nó để kiểm tra rằng những từ ấy bây giờ đã ăn sâu vào da nó, vết thương lại đau nhói lên, không phải là về thương ở mu bàn tay, mà là vết thương trên trán nó. Cùng lúc đó, nó cảm thấy một cảm giác kỳ lạ quanh cơ hoành của nó.

Nó giật mạnh tay nó ra khỏi sự nắm chặt của bà và bật đứng dậy, nhìn bà chăm chăm. Bà nhìn ngược lại nói, một nụ cười toét ra trên cái miệng rộng nhão nhoẹt của bà.

“Đau lắm, phải không?” bà nhẹ nhàng nói.

Nó không trả lời. Tim nó đập thình thịch rất mạnh và nhanh. Bà đang nói về tay nó hay bà biết nó cảm thấy gì trên trán?

“Ờ, tôi nghĩ là tôi đã chấm điểm xong, ngài Potter. Ngài có thể đi được rồi.”

Nó nhặt cặp xách lên và rời khỏi phòng với khả năng nhanh nhất của nó.

“Bình tĩnh nào,” nó tự nói, khi nó chạy vù vù về phía cầu thang. “Bình tĩnh, chưa chắc điều đó có nghĩa là cái mà mày nghĩ đâu...”

“Mimulus mimbletonia” nó hỗn hển với Bà Béo, người lại một lần nữa hướng mình tới trước.

Một tiếng gầm chào mừng nó. Ron đang lao về phía nó, vẻ mặt hớn hờ và Bia Bơ văng ra từ cái cốc mà nó đang cầm.

“Harry, tớ đã làm được rồi, tớ đã vào được rồi, tớ là Thủ môn!”

“Cái gì – ồ, tuyệt vời!” Harry nói, cố để mỉm cười thật tự nhiên, trong khi tim nó vẫn tiếp tục thình thịch, tay nó vẫn còn run và rỉ máu.

“Uống một cốc Bia Bơ nào.” Ron tóm lấy cái chai. “Tớ chẳng thể nào tin nổi – Hermione đâu rồi nhỉ?”

“Nó kia,” Fred nói, nó cũng đang nốc Bia Bơ ừng ực và chỉ về cái ghế bên lò sưởi. Hermione đang ngủ gật, tay cô bé vẫn cầm hờ cái cốc.

“Ờ, bạn ấy nói là bạn ấy rất vui khi tớ nói với bạn ấy,” Ron nói, nhìn có vẻ bối rối.

“Để nó ngủ đi,” George vội vã nói. Chỉ trong giây lát sau Harry nhận thấy một đám học sinh năm nhất đang tập trung quanh họ với những dấu hiệu không thể nhầm lẫn được là chúng vừa chảy máu cam.

“Đến đây nào, Ron, và xem chiếc áo cũ của anh Oliver có vừa với em không,” Katie Bell nói, “chúng ta có thể tháo tên anh ấy ra và gắn tên em thay vào...”

Khi Ron bước đi, Angelina bước đến chỗ Harry.

“Chị xin lỗi là đã hơi nặng lời với em, Potter,” cô bé đột ngột nói. “Chuyện quản lý nhưc đầu lăm, em biết đấy, chị bắt đầu nghĩ là chị đã quá xét nét với anh Wood trước đây,” Cô bé nhìn Ron qua hình ảnh mờ mờ của cái cốc của cô với một cái cau mày nhẹ.

“Thế đấy, chị biết nó là bạn thân nhất của em, nhưng nó không phải là tuyệt lắm,” cô bé nói thẳng. “Mặc dù chị nghĩ là nếu luyện tập thì nó sẽ ổn thôi. Nó ở trong một gia đình chơi Quidditch rất giỏi. Thật ra mà nói, chị mong chờ là nó sẽ bộc lộ nhiều tài năng hơn so với những gì nó làm hôm nay. Tối nay Vicky Frobisher và Geoffrey Hooper đều bay khá hơn, nhưng Hooper thật sự là một tay hay rên rỉ, nó cứ hay than van về chuyện này chuyện nọ, còn Vicky thì bận nhiều công chuyện xã hội quá. Cô bé tự thú nhận là nếu lịch tập vướng với lịch sinh hoạt của Câu lạc bộ Bùa của nó thì nó sẽ ưu tiên cho Bùa. Dù sao thì chúng ta cũng sẽ có một buổi tập vào hai giờ chiều mai, vậy hãy bảo đảm là sẽ đến đúng giờ. Hãy giúp chị một tay và giúp Ron càng nhiều càng tốt, được chứ?”

Nó gật đầu và Angelina đi bộ về phía Alicia Spinnet. Harry đi đến ngồi cạnh Hermione, cô bé vừa giật mình tỉnh dậy khi nó đặt cặp xuống.

“Ờ, Harry, bạn đấy à... Ron tuyệt đấy nhỉ?” cô bé lơ đãng nói, “Mình chỉ là quá-quá-quá mệt.” cô bé ngáp. “Mình đã phải thức đến một giờ để làm thêm mấy cái mũ. Chúng cứ biến mất tiêu, điên lên được!”

Không nghi ngờ gì nữa, bây giờ thì khi nhìn quanh thì Harry đã thấy những cái mũ len được giấu khắp nơi trong phòng để cho một vài con gia tinh mất cảnh giác có thể vô tình nhặt nó lên.

“Tuyệt lắm,” Harry lơ đãng nói ; nếu như nó không nói chuyện với ai đó liền, nó sẽ nổ tung mất. “Nghe này, Hermione, mình vừa ở ở trong phòng cô Umbridge và bà ta chạm vào tay mình.”

Hermione lắng nghe. Khi Harry nói xong, cô bé nói thật chậm, “Bạn lo rằng Kê-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy đang điều khiển bà ấy giống như đã điều khiển Quirrell à?”

“Ờ,” Harry nói, hạ giọng, “Có thể lắm, phải không?”

“Mình nghĩ thế,” Hermione nói, mặc dù giọng của cô bé không chắc chắn lắm. “Nhưng mình không nghĩ rằng hắc có thể sở hữu bà ấy như cách hắc đã sở hữu Quirrell, mình muốn nói rằng, lúc này hắc đã có thể sống lại được rồi, hắc đã có cơ thể riêng, hắc không cần dùng chung cơ thể với người khác nữa. Hắc có điều khiển bà ấy bằng Lời Nguyền Imperius, mình nghĩ thế...”

Harry quan sát Fred, George và Lee Jordan đang tung hứng những cốc bia rỗng một thoảng. Rồi Hermione nói, “Nhưng năm vừa rồi vết sẹo của bạn bị đau khi có ai đó chạm vào bạn, và cụ Dumbledore đã chẳng nói là sẽ bị như thế khi Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy đang nghĩ đến vào lúc đó? Mình muốn nói là, có thể chẳng có gì xảy ra với cô Umbridge cả, có thể nó chỉ ngẫu nhiên xảy ra khi bạn ở cạnh bà ta?”

“Bà ta thật là ma quái,” Harry nói thẳng. “Xảo nguyệt.”

“Bà ta kinh thật, đúng vậy, nhưng mà... Harry này, mình nghĩ bạn nên nói với cụ Dumbledore rằng vết sẹo của bạn lại đau.”

Đây là lần thứ hai trong hai ngày nó được khuyên đi gặp cụ Dumbledore và câu trả lời của nó cũng giống như câu trả lời của nó dành cho Ron.

“Mình sẽ không quấy rầy cụ ấy về chuyện này đâu. Đúng như bạn nói, không phải là chuyện lớn đâu. Nó lâu lâu lại đau tấy lên trong suốt hè – tôi nay nó chỉ hơn tẹo hơn một chút, thế thôi –”

“Harry, mình tin chắc cụ Dumbledore rất muốn bị quấy rầy vì chuyện này –”

“Phải” Harry nói, trước khi nó có thể kìm lại được, “chỉ có một thứ của mình mà cụ Dumbledore quan tâm đến, đó là vết sẹo của mình?”

“Đừng nói vậy, điều đó không đúng!”

“Mình nghĩ là mình sẽ viết thư kể lại cho chú Sirius nghe, xem chú ấy nghĩ gì –”

“Harry, bạn không thể viết những thứ như vậy trong một bức thư được!” Hermione nói, đầy lo lắng. “Chẳng lẽ bạn không nhớ là ông Moody đã nói với chúng ta phải cẩn thận về những gì chúng ta viết! Chúng ta không thể bảo đảm được là những con cú không bị chặn lại nữa!”

“Được rồi, được rồi, vậy thì mình sẽ không nói với chú!” Harry cáy kính nói. Nó đứng dậy “Mình đi ngủ đây. Chào Ron hộ mình nhé?”

“Ồ không,” Hermione nói, có vẻ nhẹ nhõm, “Nếu như bạn đi thì tức là mình cũng có thể đi mà không có vẻ mất lịch sự. Mình đã hoàn toàn kiệt sức và mình muốn làm thêm vài cái nón vào tối mai. Nghe này, bạn có thể giúp mình nếu như bạn thích, nó vui lắm, mình làm khá hơn rồi, bây giờ thì mình có thể tạo hoa văn và những quả cầu len và những thứ khác nữa.”

Harry nhìn vào mặt cô bé, đang sáng lên đầy hân hoan, và cố tỏ ra là nó có vẻ bị quyến rũ với lời mời này.

“Ờ... không được, mình không nghĩ là mình làm được, cảm ơn nhé,” nó nói. “Ờ, tối mai, mình có một đồng bài tập để làm...”

Và nó vội vã leo lên cầu thang về dãy con trai, để lại cô bạn đang có vẻ đầy thất vọng.